

Gladmelding fra en sensor

Leserinnlegg i aviser og tidsskrift dreier seg oftest om noe man er misfornøyd med og ønsker å påvirke og endre. Men det må vel også gå an å få spalteplass for noe positivt?

Jeg har vært sensor i klinisk-muntlig eksamen for studenter i 9. semester og «nesten-tannleger» i 10. semester ved fakultetet i Oslo. De førstnevnte presenterer en pasient de selv har tatt opp journal på og behandlet, gjerne over tre semestre fra de begynte i klinikken. I 10. semester får de presentert en ukjent pasient og skal ta opp forenklet journal, stille diagnoser og foreslå en behandlingsplan. De skal kort sagt oppføre seg som de ville gjøre når de som autoriserte tannleger er ute i praksis.

Mitt aller første sensoroppdrag for en tid tilbake var nærmest øyeblikkelig hjelp da en sensor meldte avbud samme dag. Så var jeg sensor en dag i juni i fjor, en dag i januar i år, og nå i vår har jeg hatt gleden av å være sensor i til sammen fire dager. Da synes jeg at jeg begynner å få et visst grunnlag for egne meninger om hva studentene står for.

Muntlig eksamen er blodig alvor for studentene; alle er nervøse og noen er

veldig nervøse. Forhåpentlig klarer eksaminator og sensor å skape en atmosfære som gjør at selv de mest nervøse klarer å få vist hva de kan.

Jeg er imponert over nivået. Først og fremst vil jeg legge vekt på deres tilnærming til pasienten. De er hensynfulle, empatiske og har forståelse for at de fleste mennesker føler en viss uro ved å sette seg i en tannlegestol. De er opptatt av profylakse og legger vekt på informasjon. Det var rent rørende å oppleve pasienter til 9. semestersstudenter som ikke kunne fullrose «sin» student. En kvinne med tannlegeskrekke fortalte at hun nå var helt kureret og kunne sette seg i stolen uten den miste uro.

Behandlingsforslagene og utført behandling var enkle og rimelige. Her var behandling valgt ut fra tenneses prognose og pasientenes ønsker og forventninger, ikke minst ut fra økonomisk evne. Bidrag eller refusjon fra folketrygden kunne i *noen* tilfeller satt pasienten i stand til å velge en dyrere og bedre løsning.

På dette området kan det derfor være grunn til å påpeke en «mangel» ved de studentene jeg traff. Det var ikke mange i 9. semester som hadde sendt søknad

til trygden på vegne av pasienten sin. De hadde hatt forelesning om trygd, men var langt fra fortrolige med regelverket. Her ligger nok en utfordring til fakultetet. Etter de mange endringene i senere år, er det så mange pasienter som har mulighet til å få stønad, at trygd bør vektlegges i undervisningen. Med vårt kompliserte system bør studentene få en skikkelig innføring i søknadsprosedyrer og innsikt i hvilke pasienter som har rettigheter. Hvis de ikke lærer det som studenter, er det fare for at underforbruket av trygd på vårt felt vil fortsette.

Konklusjon: Jeg føler meg trygg på at de studenter som består eksamen i 10. semester, kan gå ut i yrket og bedrive forsvarlig tannbehandling. De trenger selvsagt mengdetrening og vil fortsette å lære og dyktiggjøre seg i samvirke med kolleger. Studentene i 9. semester har et godt grunnlag og vil etter et semester til få vise hva de kan i møte med ukjent pasient ved sin siste eksamen.

Reidun Stenvik

Adresse: Løvenskioldsg. 13, 0260 Oslo